

ชื่อเรื่อง	พฤติกรรมตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงของประชาชน ตำบลลุงเหล็ก อำเภอเมือง จังหวัดบุรีรัมย์		
ผู้วิจัย	วิวรรณ มลิมศรีเอี่ยม		
กรรมการที่ปรึกษา	รองศาสตราจารย์ ดร.สุวีพร จันทร์พาณิชย์	ประธานกรรมการ	
	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อาลัย จันทร์พาณิชย์	กรรมการ	
	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สมศักดิ์ จีวัฒนา	กรรมการ	
ปริญญา	บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต	สาขา การจัดการทั่วไป	
สถานศึกษา	มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์	ปีที่พิมพ์	2552

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบพฤติกรรมตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงของประชาชน ตำบลลุงเหล็ก อำเภอเมือง จังหวัดบุรีรัมย์ กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ หัวหน้าครัวเรือนที่อยู่อาศัยในตำบลลุงเหล็ก อำเภอเมือง จังหวัดบุรีรัมย์ จำนวน 400 ครัวเรือน กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างตามวิธีการคำนวณจากสูตรของ ทาโร ยามานะ (Taro Yamane) การกำหนดสัดส่วนของกลุ่มตัวอย่างจากจำนวนประชากรในแต่ละหมู่บ้าน โดยสุ่มจาก 16 หมู่บ้าน ด้วยวิธีสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยการเก็บรวบรวมข้อมูล คือค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ทดสอบสมมติฐานโดยใช้ค่าคะแนนที่เป็นอิสระต่อกัน (Independent Samples t-test) และการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (one-way ANOVA)

ผลการวิจัยพบว่า

- ระดับพฤติกรรมตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงของประชาชน ตำบลลุงเหล็ก อำเภอเมือง จังหวัดบุรีรัมย์ พบว่า ประชาชนส่วนใหญ่มีพฤติกรรมตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงอยู่ในระดับมาก โดยมีพฤติกรรมตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงด้านสิ่งแวดล้อมมากที่สุด รองลงมา คือ ด้านวัฒนธรรม ด้านสังคมและด้านการเรียนรู้มีระดับคะแนนเท่ากัน ด้านความคิดและด้านการดำเนินชีวิต ตามลำดับ
- การเปรียบเทียบพฤติกรรมตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงของประชาชน ตำบลลุงเหล็ก อำเภอเมือง จังหวัดบุรีรัมย์ จำแนกตาม เพศ ระดับการศึกษา และรายได้ต่อเดือน พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. การเปรียบเทียบพฤติกรรมตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงของประชาชน ตำบลลุดงเหล็ก อำเภอเมือง จังหวัดบุรีรัมย์ จำแนกตามอายุ พบว่าไม่แตกต่างกัน

4. การเปรียบเทียบพฤติกรรมตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงของประชาชน ตำบลลุดงเหล็ก อำเภอเมือง จังหวัดบุรีรัมย์ จำแนกตามสมาชิกในครัวเรือน พบว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในด้านการดำเนินชีวิต ส่วนด้านการดำเนินชีวิต ด้านความคิด ด้านการเรียนรู้ ด้านสังคม ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านวัฒนธรรม ไม่แตกต่างกัน

5. ปัญหาในการปฏิบัติตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงในแต่ละด้านได้แก่

5.1 ด้านการดำเนินชีวิต ประชาชนส่วนใหญ่เสนอปัญหาขาดที่ทำกิน มีเนื้อที่ในการทำการเกษตรน้อย ไม่เพียงพอต่อความต้องการ ยกที่จะวางแผน ที่ดินที่เป็นของตนเอง ติดจวนอยู่กับธนาคารและเจ้าหนี้

5.2 ด้านความคิด ขาดทักษะในการวางแผนในการดำเนินชีวิต ไม่มีความรู้ในการจัดทำบัญชีรายรับ รายจ่ายในครอบครัว ขาดการให้ความรู้จากหน่วยงานภาครัฐอย่างจริงจังและต่อเนื่อง

5.3 ด้านการเรียนรู้ ขาดโอกาสในการแสวงหาความรู้ใหม่ ๆ ไม่มีการจัดอบรมโครงการทฤษฎีใหม่ ขาดโอกาสในการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกันของประชาชนในหมู่บ้านและต่างหมู่บ้าน ต่างชุมชนเพื่อจะได้อมองเห็นปัญหาและแนวทางในการแก้ไข

5.4 ด้านสังคม ไม่มีการนำภูมิปัญญาดั้งเดิมมาใช้ หวังพึ่งเทคโนโลยีสมัยใหม่จึงทำให้เพิ่มงบประมาณในการทำการเกษตรมากกว่าระบบเดิม

5.5 ด้านสิ่งแวดล้อม ขาดแหล่งน้ำ ไม่มีน้ำเพียงพอในการเกษตร และไม่มีระบบการให้บริการน้ำให้สามารถมีน้ำใช้ได้ทั้งปี ขาดการวางแผนระบบการบริหารจัดการน้ำอย่างเป็นระบบและยั่งยืน

5.6 ด้านวัฒนธรรม ขาดการส่งเสริมและการอนุรักษ์ประเพณีท้องถิ่นและอนุรักษ์วัฒนธรรมในท้องถิ่น

TITLE	People's Behaviors Based on Sufficiency Economy in Thalunglek Subdistrict, Muang District, Buriram Province		
AUHOR	Wiwat Molmeeeriam		
ADVISORS	Associate Professor Dr. Chureepor Chantarapanich		Thesis Advisor
	Associate Professor Dr. Alai Chantarapanich		Co – advisor
	Assistant Professor Somsak Cheewattana		Co - advisor
DEGREE	Master of Business Administration	MAJOR	General Management
SCHOOL	Buriram Rajabhat University	YEAR	2010

ABSTRACT

The objectives of this research were to study and compare people's behaviors based on sufficiency economy in Thalunglek Subdistrict, Muang District, Buriram Province. The subjects were 400 people who are the family heads from 16 villages of Thalunglek Subdistrict, Muang District, Buriram Province, selected through the table of Taro Yamane, proportional random sampling and simple random sampling, respectively. The research instrument was a questionnaire. The statistics used for analyzing the data collection were percentage, mean, and standard deviation. The hypotheses were tested by independent samples t-test and one-way ANOVA.

The results of this research were as follows:

1. The level of people's behaviors based on sufficiency economy in Thalunglek Subdistrict, Muang District, Buriram Province was found that most people had their behaviors based on sufficiency economy at "much" level. Their behaviors raking from the most to the least were environmental behavior, followed by cultural behavior, social behavior, learning behavior, idea behavior and living behavior, respectively.
2. The comparison of people's behaviors based on sufficiency economy in Thalunglek Subdistrict, Muang District, Buriram Province according to their genders, educational levels, and incomes showed statistically significant differences at the level of .01.

3. The comparison of people's behaviors based on sufficiency economy in Thalunglek Subdistrict, Muang District, Buriram Province found that there was not different.

4. The comparison of people's behaviors based on sufficiency economy in Thalunglek Subdistrict, Muang District, Buriram Province according to their members of family was found statistically significant differences in the level of .05 in the aspect of living behavior. In contrast, the behaviors of idea, learning, society, environment, and culture were not different.

5. The problems found in the people's behaviors based on sufficiency economy in Thalunglek Subdistrict, Muang District, Buriram Province were as follows:

5.1 Living behavior: most people had the problems about the lack of growing land; the agricultural areas were not enough to grow; it was difficult to plan, and their own growing land was mortgaged.

5.2 Idea behavior: people lacked of planning in living and they did not know about accounting management of incomes and expenses of their family. The government sectors did not educate knowledge to them seriously and continually.

5.3 Learning behavior: people lacked of the opportunity to gain new knowledge; there was no training of new theoretical projects; and there was no exchange of learning between people in the villages and other villages for sharing ideas about the problems and how to solve.

5.4 Social behavior: people did not use the local wisdom to apply but they prepared to use new technology instead. Therefore, the agricultural budget was more added as it was.

5.5 Environmental behavior: there was the lacking of water resources; there was not enough water for agriculture areas; there was no system of water supplies services for the whole year, and there was the lacking of the systematical and stable water management planning.

5.6 Cultural behavior: there was the lacking of promotion and conservation of the local tradition and culture.